перець

№ 1 (420). РІК ВИДАННЯ XX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1960

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Колишній державний секретар США Дін Ачесон виступив проти послаблення міжнародного напруження.

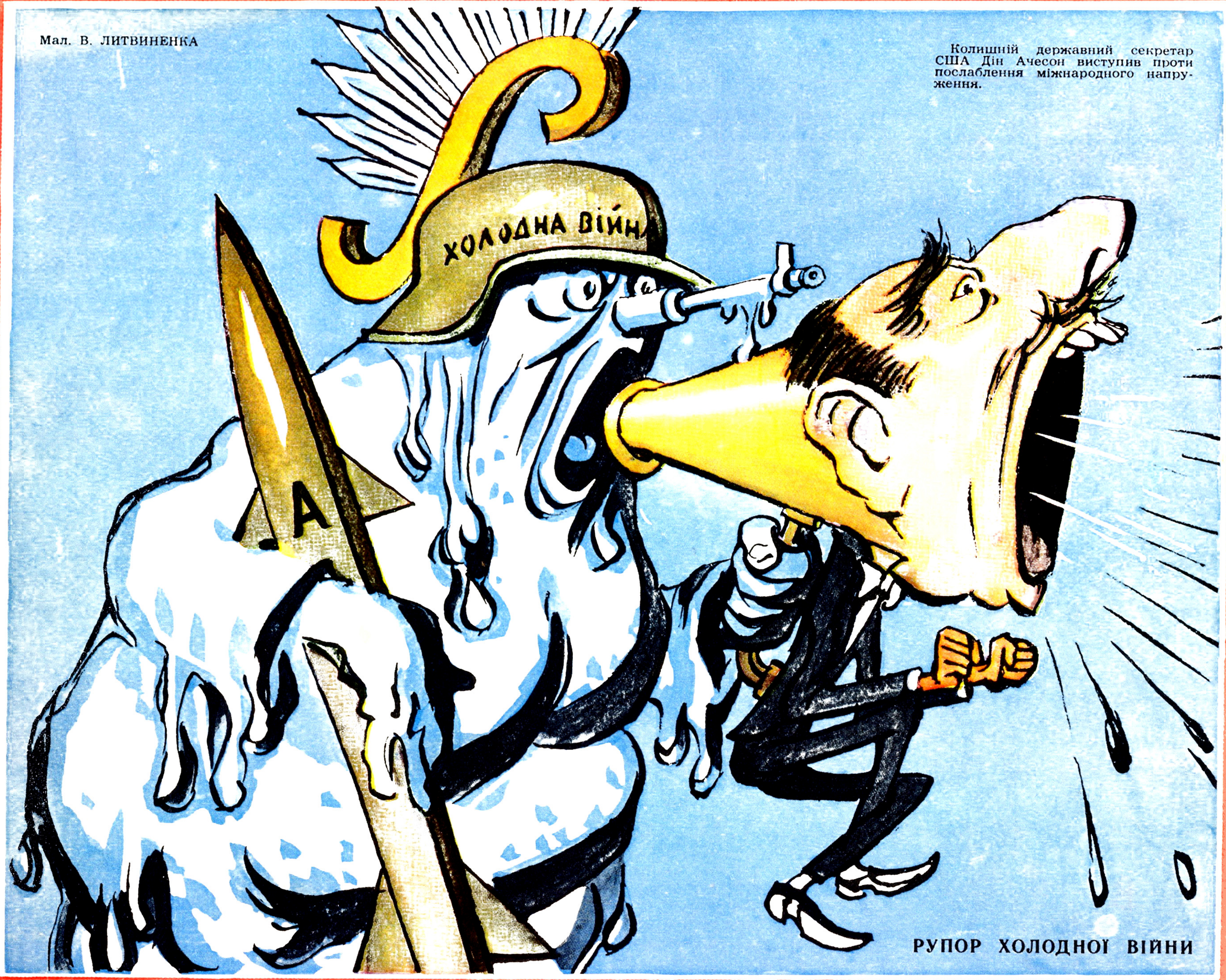

РУПОР ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ

У цьому номері

★ *Читачів поздоровляєм і вітаєм від душі:*

З Новим роком, з новим щастям, дорогі товариші! (Стор. 2).

★ *Як в одному тресті штати роздули. (Стор. 3).*

★ *„У сусіда у артілі сяє світло, хати білі... А у нас?“ (Стор. 4).*

★ *Про того, хто здох під чужим порогом. (Стор. 7).*

★ *Як деякі „фрукти“ овочі сушать. (Стор. 8).*

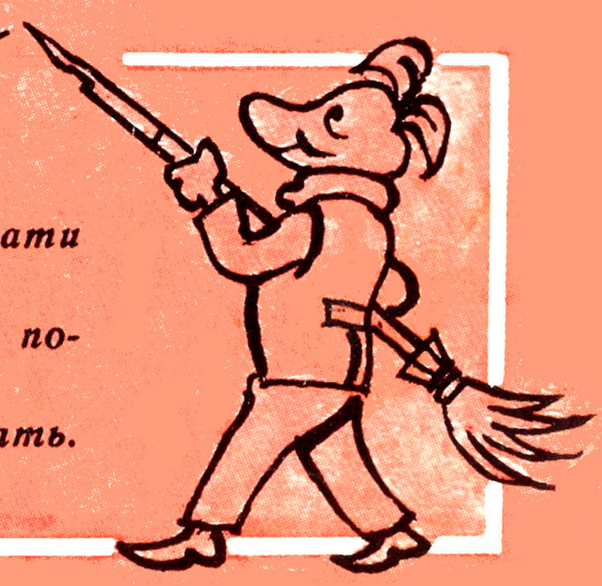

Будь же славен молодик — семирічки другий рік!

Зашарілий на морозі,
Мовби місяць-молодик,
У невимушеній позі
Вже з'явився на порозі
Зовсім юний Новий рік.

Жвавий,
Бравий,
Заповзятий,
До роботи беручкий,
Він готовий зразу ж стати
Біля домни, до верстата —
Он характером який!

Ми вдихнем йому могуття,
Він — один із тих семи,
Що дорогу у Майбутнє
Пробивають нам грудьми.

Рік старий,
Що мав прикмету
Мир кувати у труді,
Свою зоряну ракету
Передав, як естафету,
В дужі руки молоді.

Він вручив Новому року
(Як їм радісно обом!)
Місяченька з того боку
Фотографію в альбом.

Хай поповнює новими
Фотокартками планет,
Хай із гордістю нестиме
Нашу славу все вперед!

Хай примножить,
Більше зробить,
Кличе людство до весни,
Хай навічно,
Геть розтопить
Лід холодної війни;

Хай він буде роком страти
Божевільних паліїв,
Хай потопить всі гармати,
Бомби знищить,
Щоб солдати
Скрізь могли перекувати
На орала сталь мечів!

Щоб носити не шинелі,
А легкий комбінезон;
Не в окопах, а в оселі

Вечори справлять веселі,
Берегти дитячий сон.

Щоб не в танку і не в «ІЛ'і»
В лоб напасникові мчать,
А лише на новосіллі,
Чи родинах, чи весіллі
В стелю корками влучать.

Щоб в змаганні мирнім жити
На планеті, водночас.
Лиш наносити візити
І гостей приймать у нас.

Хай же,
Людяності вірний,
Молоденький Новий рік
Здійснить думи наші мирні
Й тим уславиться навік!

Хай йому сьогодні кожен
За святковим за столом
Присягнеться, що поможе
Самовідданим трудом.

В тост наш, друзі,
Все не вкласти,
Те, що проситься з душі...
З Новим роком,
З новим щастям,
Дорогі товариші!

Валентин ЛАГОДА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Керівники деяких фізкультурних організацій занедбали зимові види спорту й вину за це звалюють на відсутність снігу.

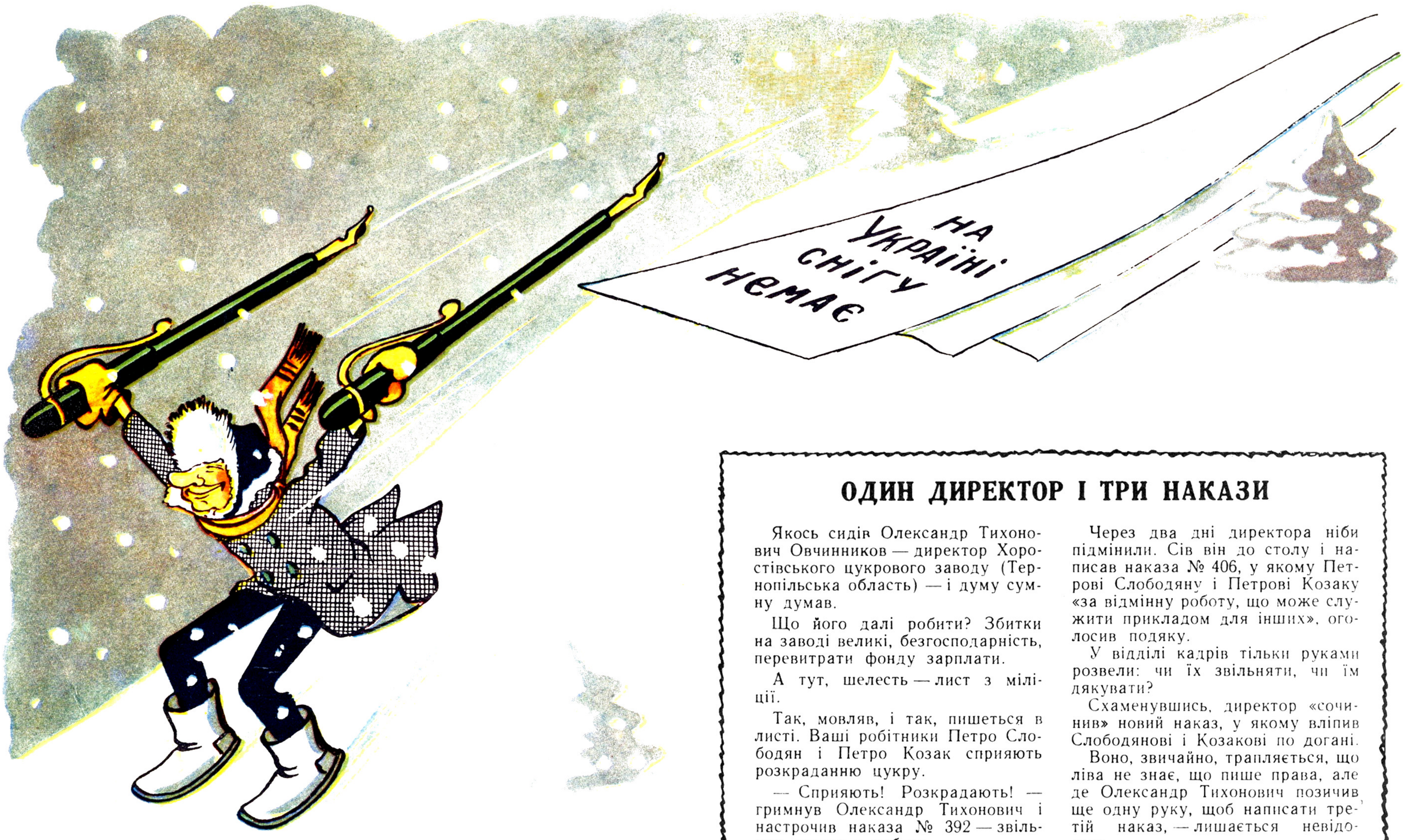

Старий трамплін.

ОДИН ДИРЕКТОР І ТРИ НАКАЗИ

Якось сидів Олександр Тихонович Овчинников — директор Хоростівського цукрового заводу (Тернопільська область) — і думу сумну думав.

Що його далі робити? Збитки на заводі великі, безгосподарність, перевитрати фонду зарплати.

А тут, шелесть — лист з міліції.

Так, мовляв, і так, пишеться в листі. Ваші робітники Петро Слободян і Петро Козак сприяють розкраданню цукру.

— Сприяють! Розкрадають! — гримнув Олександр Тихонович і настрочив наказа № 392 — звільнив винних з роботи.

Через два дні директора ніби підмінили. Сів він до столу і написав наказа № 406, у якому Петрові Слободяну і Петрові Козаку «за відмінну роботу, що може служити прикладом для інших», оголосив подяку.

У відділі кадрів тільки руками розвели: чи їх звільняти, чи їм дякувати?

Схаменувшись, директор «сочинив» новий наказ, у якому вліпив Слободянові і Козакові по догані.

Воно, звичайно, трапляється, що ліва не знає, що пише права, але де Олександр Тихонович позичив ще одну руку, щоб написати третій наказ, — лишається невідомим.

Здавна відомо, що юшка з дешевої рибки не дуже смачна. Все це, звичайно, ні в якій мірі не убивало ентузіазму різних мастаків, які уперто намагалися будь-що за юшку з сякої-такої рибки виручити хороші грошики.

Варіантів такої комбінації було придумано чимало. Одним з них скористалися керівники тресту «Ватутінвугілля» (м. Ватутіно, Черкаська область).

Вугілля, яке добуває трест, — буре, низькокалорійне. За ідеєю воно має бути дешевим, бо це якраз та сама рибка, про яку йшлося вище. Але то за ідеєю... Насправді ж собівартість тонни вугілля дуже висока.

Та й як же їй не бути високою, коли навколо тресту і в самому тресті пасеться стільки дармоїдів! Взяти хоча б ЦЕММ. На людській мові це значить — електромеханічні майстерні, які обслуговують підприємство. Майстерні, на перший погляд, звичайнісінькі. Майстерень таких на Україні тисячі.

Проте, коли роздивитися з ближчої дистанції, то виявляється, що майстерні не прості, а золоті. Мають ці майстерні власне управління з 16 чоловік та ще 23 адміністратори в цехах. До того дохазяйнувалися, що на кожний терпуг чи свердло припадає по два начальники. Економно хазяйнують, що й казати!

До речі, відразу хочеться попередити, що «золоті» електромеханічні майстерні тут не виняток.

Спробуйте приїхати у Ватутіно і десь на території тресту запитати, як потрапити до управління.

Вас відразу ж запитають:

— А вам яке управління потрібне? У нас їх до біса. Якщо до управління брикетної фабрики — праворуч, до управління шахти — ліворуч, Юрківського вугільного розрізу — знову ж таки праворуч, а, скажімо, до будівельного управління або ЖКВ...

— Що? Ви питаєте управління тресту? Так ось воно. Але мушу вас попередити, щоб ви даремно ніг не били: у тресті ви, мабуть, нічого не вирішите. У нас всі керують на місцях. Кожен цех — сам собі управління.

Управління тут насаджені квадратно-гніздовим способом. Підраховано, що на кожний квадратний кілометр у Ватутіно припадає 0,33 управління.

Має трест ВТУ — вантажно-транспортне управління. Солідне управління. На шести кілометрах під'їзних шляхів воно керує аж двома маневровими паровозами.

Важко, звичайно. Паровозам важко. Потужність у них не дуже велика, так що вони за один раз усе управління й не перевезуть, бо налічується тут аж 9 адміністративних і 30 цехових одиниць.

Перше-ліпше управління великої залізниці може позаздрити таким штатам.

А начальник всього цього залізничного господарства Михайло Якович Дубинін нікому не заздрить. Він з допомогою свого щелепного апарату впевнено керує двома паровозиками, а тих, хто не погоджується з його стилем керівництва, дуже швиденько і дуже низенько спускає по службових східцях. Не сподобався, наприклад, Дубиніну Луцишин за те, що викрив деякі махінації в управлінні, і перекинули Луцишина в їдальню завідуючим. От і керує зараз досвідчений спеціаліст (студент-заочник 5-го курсу інституту інженерів залізничного транспорту) графіком руху борщів і гуляшів з кухні у залу.

А йтимеш у ногу з управлінцями, — благословлятимеш долю. У тому ж таки ВТУ при наявності начальника, плановика, двох бухгалтерів і навіть свого юрисконсульта-претензіоніста по липових документах за липову економію палива сплачено чотири з половиною тисячі карбованців премії.

Щоб остаточно розібратись у складних лабіринтах управлінь і штатних хащах тресту «Ватутінвугілля», де рядовий, недосвідчений чорт обов'язково зламає ногу, довелось звернутися за консультацією до начальника планового відділу тресту т. Марченка.

Інтерв'ю відбувалося приблизно у такій формі:

— Чи не скажете ви, чому це все вугілля і продукція ЦЕММ і весь виробіток ТЕЦ фігурують у звітах, як валова продукція тресту? Адже ж половина вугілля, що його видобуває трест, іде на виробництво брикетів і на паливо для ТЕЦ, а 70% електроенергії і вся пара — на технологічні потреби. Щождо майстерень...

Марченко захвилювався.

— А що ж, по-вашому, показувати, як валову продукцію?

— Те, що ви дійсно віддаєте державі: брикети, реально відвантажене споживачам вугілля, електроенергію, яка не використовується безпосередньо на підприємствах тресту. А так що ж виходить? Мильна булька.

— Не булька, а структура. У нас кожне підприємство має свій закінчений баланс. Звідсіля і вал, і штати. А ви хочете, щоб вал упав мало не на 50 мільйонів! Майже на 30 процентів!

Ну, от. Все стало на свої місця.

Як не валити все на вал, коли утримання лише адміністративного апарату щороку забирає 7 мільйонів карбованців. Це, майте на увазі, лише по промисловій групі!

А трест з його 48 штатними одиницями і фондом зарплати в 870 тисяч карбованців!

Чи не завеликі це гроші?

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ВИПАДОК У РОЗТЯГАЙЛІВСЬКІЙ РТС

Мал. В. ГЛИВЕНКА

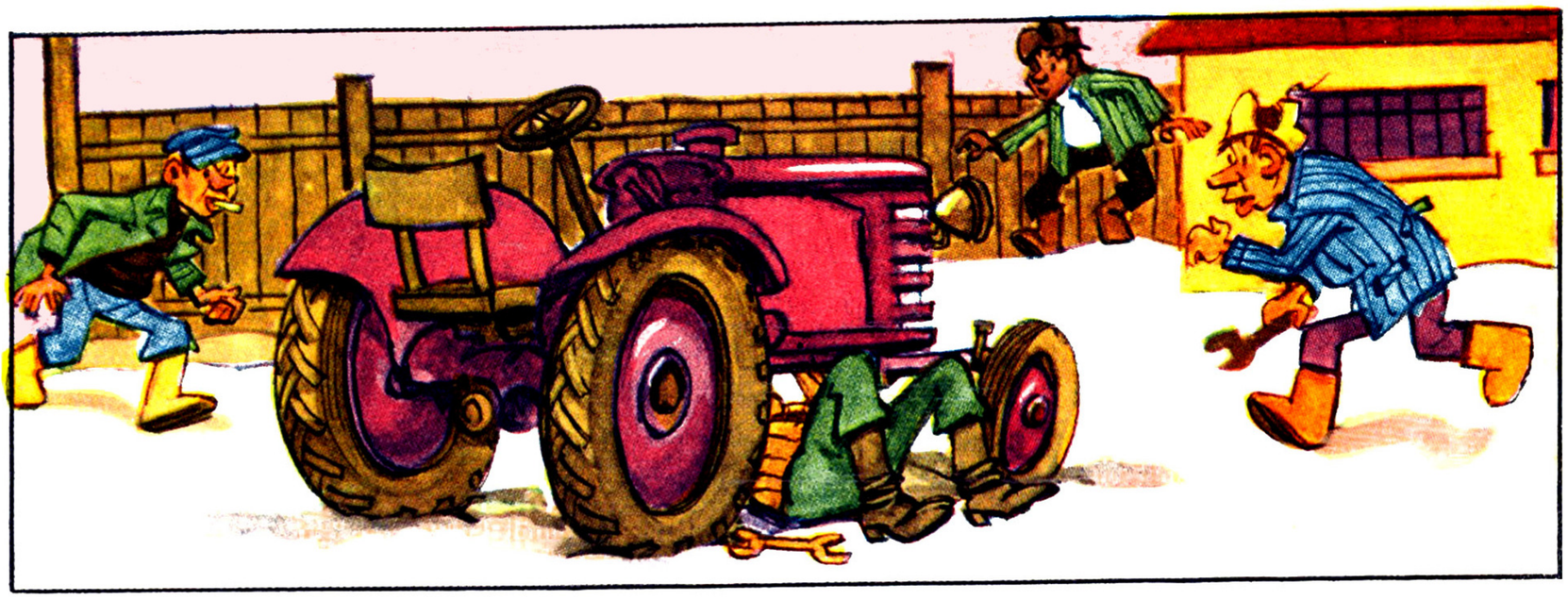

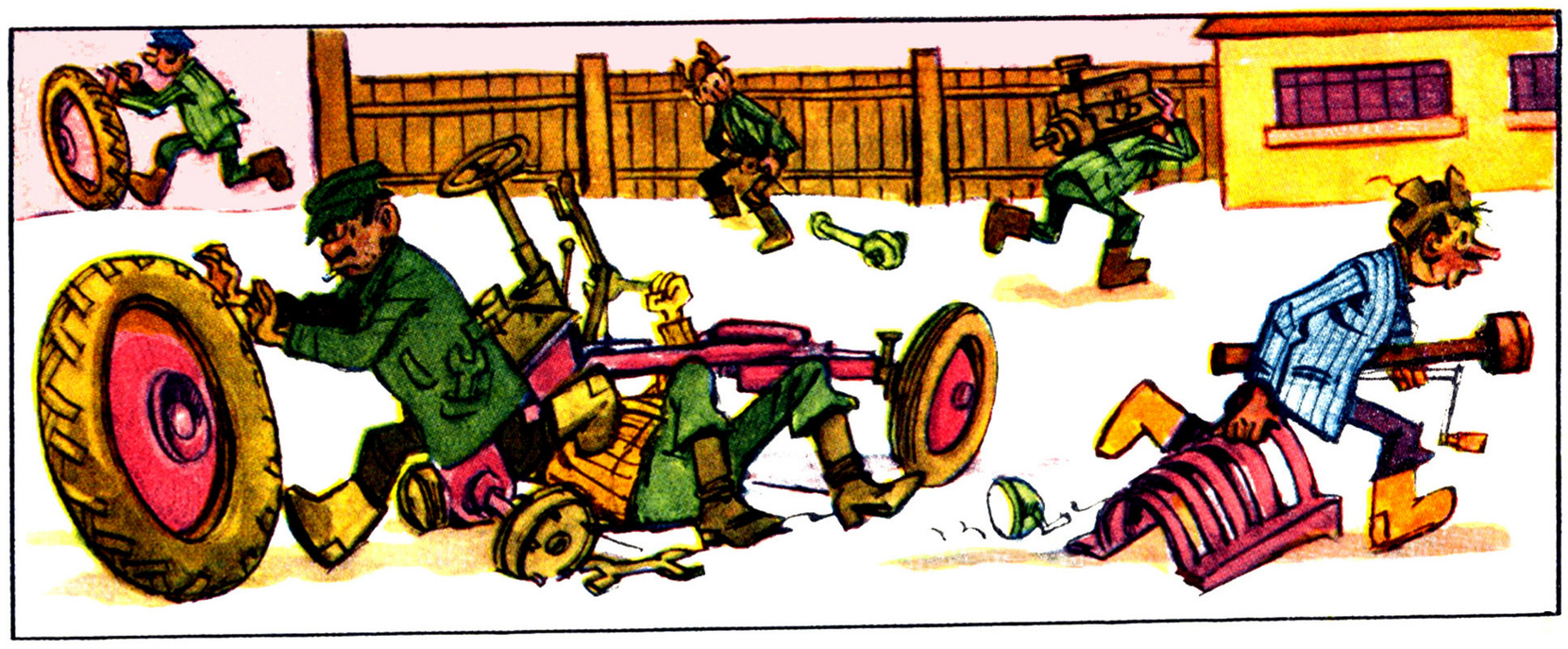

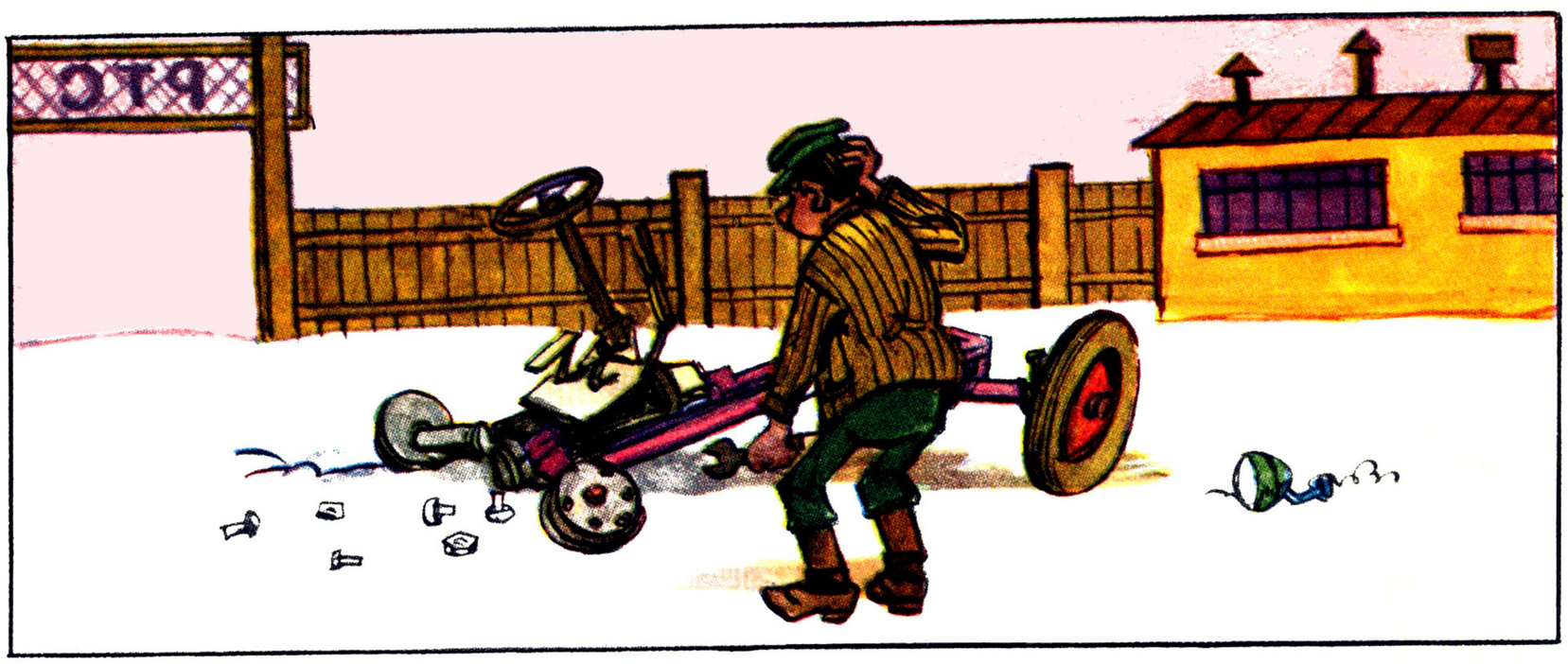

На Березанському міжколгоспному відгодівному пункті майже до самих морозів худоба стояла в холодному недобудованому приміщенні.
(З листа до редакції).

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ну й пункт! На чому він тільки держиться?
— На биках!..

У сусіда і у нас...

У сусіда у артілі
Сяє світло, хати білі.
У сусіда клуб і школа,
У сусіда раз у раз
Грає в клубі радіола
У зимовий тихий час...

А у нас?

Школа — в хаті, клуб —
«у плані»...
При конторі, на майдані
В репродуктор вітер свище...
Проспівають баба й дід —
То і вся «духовна пища»!
Знов лежиш, як інвалід...

А сусід?

У сусіда — хор на славу,
Перше місце взяв по праву!
У сусіда є пекарня,
Хліб не місять надому,
Дитсадочок є,
Лікарня...
Нам журитись, не йому!

А чому?

— Що ми — бідні, Харитоне?
На рахунку в нас мільйони! —
То чого ж така різниця?

Та його — хоч лай, хоч бий...
Харитон наш Печериця
Голова і не тупий,

Та скупий!

Як про клуб заходить мова, —
Посопе він — і ні слова.
Як про ясла чи про баню, —
Він пояснення дає:
— Треба вивчить це питання,
Це ж витрати, як не є!..

Гне своє!

— А електрика в нас буде? —
Вже не раз питають люди.
— Віять гроші гріх і стидно!!! —
Печериця зашкварчить. —
Що вам, — каже, — спать не
видно?
Їжте сало і мовчіть!

І не вчіть!

Грязь, калюжі. Рвем калоші.
— Тротуар би!..
— Тринькать гроші?..
Кажуть, душман Печериця
З тих калюж в осінній час
Сам — аж плескала водиця! —
Вибирався стилем «брас»

Вже не раз!

Це з його скупої волі
Мерзнуть діти в хаті-школі!
Не одна вже учениця,
Стрівши, дражнить-допіка:
— Плюшкін ви, не Печериця!
О! —
Покаже язика

І тіка!

Продає продуктів тонни
І «засолює»... мільйони!

У графі «Культура», в плані,
Потихеньку ставить — нуль,
Їсть вареники в сметані,
Грошенята пхає в куль,

Як куркуль!..

У сусіда через річку
Всі хати за семирічку —
Під залізо, черепицю!
А на наших — очерет.
Засмоктало Печерицю!..
В вік супутників, ракет —

Ні назад він, ні вперед!

Степан ОЛІЙНИК.

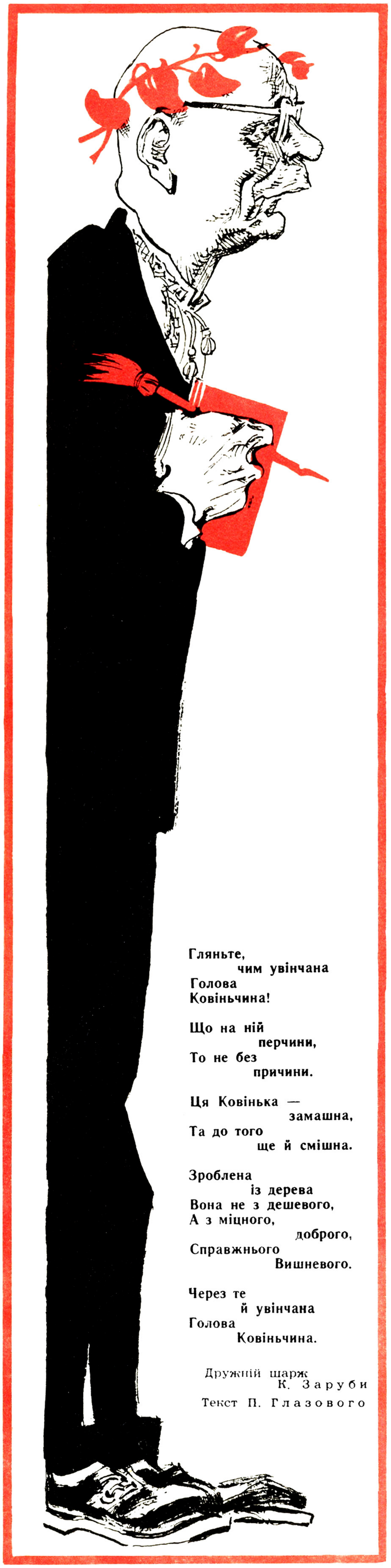

Гляньте,
чим увінчана
Голова
Ковіньчина!

Що на ній
перчини,
То не без
причини.

Ця Ковінька —
замашна,
Та до того
ще й смішна.

Зроблена
із дерева
Вона не з дешевого,
А з міцного,
доброго,
Справжнього
Вишневого.

Через те
й увінчана
Голова
Ковіньчина.

Дружній шарж
К. Заруби

Текст П. Глазового

Ол. КОВІНЬКА

До 60-річчя з дня народження

БЕЗУМОВНО, Я НАРОДИВСЯ ЗИМОЮ

1.

Про дату мого народження дві версії ходило.

Перша — народився улітку, друга — взимку.

Я сам довгенько вагався: у яку саме пору я вперше оченятами блимнув? Отак сумнівався й хитався, аж доки по пам'яті не згадав. Да! Я ж добре усю ситуацію пригадую, до дрібниці припоминаю, як я на білий світ появився.

Їй-богу, точно знаю, що я спочатку замахав рученятами, а потім почав вибрикувати ноженятами.

Вибрикую собі й вибрикую, коли чую, холодний вітрюга як подме, як віхоне.

— Еге-ге! — думаю. — Значить, на дворі завірюха! Чого я, — думаю, — до літа не підождав?

Єй-єй, таки здорово у коліна піддувало, здорово й у п'ятки дошкуляло.

Ви знаєте, аж трохи пальці приморозив...

Очевидно, не було їх чимсь тепленьким прикрити.

Оця холодина мене остаточно переконала: безумовно, я народився зимою і народився без штанів.

2.

У мої юні роки молоде покоління виховували здебільшого батогами й ремінцями.

Для науки не шкодували й молодого деревця. Шмагали коротенькою лозиною і стьобали довгенькою хворостиною.

Змалку й мене дуже часто і дуже сильно били.

У голову штурхали, в потилицю пхали, у спину попихали... А вже отій бідолашній грішниці перепадало!.. Не при хаті згадуючи, терпіла, червоніла й щеміла...

Що ж ви вдієте, характер такий смішний удався! Лупцюють, знущаються, а мене з усіх оцих скажених витівок сміх розбирає.

На законі божому, по темі — як людей з глини ліпили — я, перемагаючи трепетливий жах і чергові ляпаси, на всю школу заливався.

У мене й досі праве вухо довше лівого. Ото отець духовний «усердствовав...» Удовж і впоперек витягав і шматував...

Не любили слуги божі сміху людського. Не любили і тяжко нашого брата селюка по голові глушили.

Мама, бувало, казали:

— Стану і журюся, і сумую, і плачу. Б'ють тебе — смієшся... штурхають — смієшся... Хоч би, думаю, заплакало. Хоч би сльозу пустило. Хоч би тобі що — сміється!.. Сміється, як не перед добром!

Боже ж, яке ти шибене було... Таке шибене, що й не приведи господи!

Я убиваюся, у мене й серце холоне і душі нема, а твоя хресна каже: «Кумо! Не вбивайтеся! Воно довго не житиме... або втопиться, або вб'ється! Воно таке самашедше народилося!»

3.

Я й справді одного разу чуть не вбився. Не було де художніх творів читати, то я, прихопивши повість «Тарас Бульба», поліз на бересток.

Отам я у гущавині листя й примостився.

Вроді збирався угору тугенько, а зсунувся легенько. Гепнув, аж крекнув.

Тітка Явдоха до матері:

— Готовий чи ще дихає?

Підійшла ближче й перепитала:

— Скажіть, на милість божу — чого його чорти на отой бересток понесли?

— Які там чорти? З розуму дурне дуріє. Книжки на дереві читає.

Унесли в хату й погукали «швидку допомогу». Швидка допомога в особі знахарки Секлети порекомендувала: оченята йому зав'яжіть, ноги зв'яжіть, руки скрутіть, потримайте голівоньку і на спину холодненький камінець покладіть...

— А може, гарячу цеглину?

— Ні, ні... Боже вас борони! Кладіть холодну каменюку. Приложіть, пудиків на три... Можна й з гаком... Не повредить... Покладіть, і болість, як рукою, здійме.

Першою скрикнула тітка Явдоха:

— Три пуди?.. Господи! Така вага й здорового на той світ зажене!

Не зійшлися на пудах... Покликали другого «медика»... Друга знахарка другого діагноза установила — зглазило...

— Єсть таке око загребуще, око завидюще. Подивиться отак, гляне отакечки — готово. Починає тебе трясця трясти. Починає тебе згинати, починає тебе вдвічі перегинати. А його, голубчика, в три погибелі зігнуло.

Склавши в кутку гонорар: курку, корець пшона і цеберку вівса, знахарка почала лікувати, почала чаклувати.

Територію до пупа слиною оплювала, вище пупа — молитвами обшептала.

Допомогло... Урятував молодий хвершал.

4.

Давно колись у Полтаві ми склали збірник фейлетонів і гуморесок. Пішли й просимо: «Дайте грошей і паперу!» А нам і кажуть: «Грошей нема, паперу нема! Смійтеся усно!»

Довгенько я сміявся усно. Згодом відважився: написав гумореску. Поніс у редакцію.

Я читаю, а редактор слухає. Слухав, слухав та як почав сміятися.

Сміявся, реготався, аж сльози з очей капали.

Сміється і крізь сльози, крізь сміх каже:

— Ой!.. Ой!.. Лу-сну!.. Нне... нне... пшіде!

— Чого? — питаю.

— Не серйозно! Отака серйозна тема, а ви хахоньки!.. Вам смішки... Ні, ні, не читайте! Ха, ха, ха!.. Не читайте, будь ласка! Ви ж самі бачите, мене аж гикавка напала... Ні, ні!..

— Дозвольте, прошу вас. Ви не дослухали. Вислухайте уважно. Оце ж, кажу, серйозне! І оце серйозне... А отут я заміню на директивне, а отут — на сухе, на протокольне...

Редактор замахав руками:

— Ні, ні... Не впевняйте. Все рівно єсть ще багато смішного... Ви пишете: «Типово цілувалися, типово й пригорталися...» Це хорошо, дотепно. Єсть рима, єсть подих весняного кохання. А отутечки ви пересолили... У вас дітки не типові. Родяться не типово — по троє в день! Ви рубонули з плеча: «У робітниці В. разом народилися дві дівчинки і хлопчик». Ще й критично підкреслили: «Голова страхкаси крикнув: «Тушіть свічку, вони на вогонь лізуть! Це ж на всіх треба ліжка й одіяла!» Робітника обласного масштабу отак глумливо критикувати не годиться, хоч би й четверо родилося!

— Так це, кажу, конкретний факт!*

— Конкретний чи не конкретний, з гіперболами не шуткуйте! Гіпербола хороша на будівництві електростанції. Там темпи!..

Відхилена гумореска згодом появилася у журналі «Червоний Перець».

Перед «Перцем» я шанобливо й схиляю свою лису голову.

Він мій сміх тепло і щиро підтримав.

---

* Описана подія — дійсний факт. У Полтаві в 1929 році молода панчішниця В. (щасти Їй і Її діткам!) народила трійко: дві дівчинки і хлопчика. Голова страхкаси відмовився усім діткам давати придане. Єсть, каже, інструкція — давати на одного.

Після фейлетона Григорій Іванович Петровський розпорядився видати робітниці В. величеньку допомогу й звелів до діток приставити няню.

Ол. К.

Нотатки про їхні порядки

НЕБЕЗПЕЧНА НАУКА

Професор Бернгард Грцімек з Франкфурта-на-Майні за своїм фахом нічого спільного з політикою не має, але вплутався-таки старий в її тенета, та так, що не знає тепер, як і викрутитися.

Шановний професор — директор франкфуртського зоопарку. Досі він жив тихо-мирно, користувався пошаною серед людей простих і авторитетом серед людей вчених.

Та ось поїхав Бернгард Грцімек у Берлін. І побачив там новий чудовий зоопарк з великою кількістю різних звірів, з добрим обладнанням, з широко поставленою науковою роботою.

Повернувся Бернгард Грцімек додому, та й почав про той зоопарк розповідати. Перед своїми співробітниками виступив із доповіддю і студентам дещо розповів. Наважився навіть виступити по телебаченню.

Отут і почалося! Перший сигнал тривоги подала газета «Рейнішер меркур» — лейб-орган самого канцлера Аденауера. Вона засичала, як гадина, звинуватила професора Грцімека, що він «знехтував інтересами держави» (боннської, звичайно), що у нього нема «здорового почуття дійсності», та ще багато чого написала та газетка. А за нею й інші газети почали молотити того професора: і такий він, і сякий...

Професор аж божиться, що і зоопарк у Берліні є, і звірі там є: сам бачив, сам чув, як ревуть вони. Нічого не допомагає! Брудні газетки гірше звірів ревуть, що того не може бути, що в Німецькій Демократичній Республіці взагалі нічого нема.

Глибоко засумував тепер франкфуртський професор. Ніколи він не думав, що зоологія може стати такою небезпечною наукою!

ТИТУЛОВАНИЙ КАТЮГА

Кат іспанського народу генерал Франко аж із шкіри пнеться, щоб улізти в історію, щоб увічнити своє ім'я. Він набрав собі стільки титулів, як собачий хвіст реп'яхів. Франко — глава держави, він же й глава уряду, він — і головнокомандувач, він — іспанський «каудильо». А слово це по-іспанськи означає те ж саме, що «фюрер» по-німецьки.

Тепер Франко придумав ще один спосіб, щоб увічнити своє ім'я. Наказав каудильо випустити нові монети, а на них викарбувати його пику. Та не як-небудь, а в профіль, як колись імператорів карбували. А щоб не було сумнівів, хто саме на нових іспанських монетах з'явився,— напис зроблено:

«Франко, каудильо Іспанії, божою милістю...»

Одним словом: хвалилася коза, що в неї хвіст довгий.

Мал. БЕ-ША

На надзвичайному з'їзді німецької соціал-демократичної партії (ФРН) прийнято нову програму, в якій офіціально декларується цілковитий розрив партії з марксизмом.

— Так, тепер перевіримо нашу програму на практиці.

Мал. Л. КАПЛАНА

Франко на троні.

«НАРОДНИЙ КАПІТАЛІЗМ»

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Як бачите, у нас навіть кишеня спільна.

ПІД ЧУЖИМ ПОРОГОМ

Він так і здохне під чужим порогом собачою смертю зрадника.

Я. ГАЛАН.

Ще як було воно миршавим сліпеньким цуценятком, то, як і всі, годувалося маминим молоком. Захланне було воно, пискляве, і мати не боронила своїх грудей. Щиро наділяла його молоком і теплом, мовляв, може, якось вичухається.

Вичухалось воно на призьбі під хатою, ліниво мружило очі проти сонця і намагалося піймати муху. Спіймати муху було його мрією.

А потім почало гавкати на колесо. Віз їде, колеса крутяться, а воно дзяворить, аж заливається.

— Цить, дурне! — гримне, бувало, отець парох, бо воно «знайшлося» на попівському обійсті.

І воно враз заніміє, підбіжить, присяде на задні і, заглядаючи у вічі, так виля хвостиком, такі самовіддані викрутаси виробляє, що іншому хоч цукру давай, то так не втне.

— Хай воно тобі здохне! І що з нього виросте?

Великих надій, щоправда, на нього не покладали, але росло воно потроху, волосатилось, на кістках зуби відточувало. А там вже й гарчати почало та якось добряче-таки вп'ялося зубами в ногу своєї пані-матки.

— Ах, ти паскудство заблошивлене, то ти так віддячуєш за турботи, за матірне молоко? Ану, геть з двору, щоб і духу твого не чути було! Марш, невдячне!

Підігнуло воно хвоста і пішло «на свої хліба». Десь щось вкраде, десь щось на смітті випорпає або хтось недогризок підкине — і так капарило воно день за днем.

Але материнське серце — не камінь. Забула вона образу, відчинила двері своєму невдячному синові, приголубила, нагодувала, відчистила від реп'яхів. Знову пішло безжурне життя. Похлепче воно, блудне, тепленького, поскоромиться, поласує, виспиться у теплому лігві і, здавалося б, чого йому ще бракує. Аж ні, не той виявився характер.

Забулись сльотаві осінні дні, минула зима, а весна, розбурхавши в ньому жадобу зальотництва, подарувала ще й новеньку волохату шерсть, і почав забувати цуцик стежку до рідної хати. Скомпанувавшись з такими ж, як і сам, він взявся винюхувати пролазки до чужих комор, чинити шкоду людям. Одного разу при такому мокрому ділі дядьки, не розібравшись, що воно попівське, так щиро почастували його прочуханкою, що ледве вилизалось.

Сором і безсила лють погнали його з рідного села. З того часу почалася його, так би мовити, бродяча біографія.

Де він тільки не бував, чого не бачив, на яких смітниках не порпався. Його почали помічати, про нього почали подейкувати, що, хоч і бродячий, але самовпевнений і бундючний пес. Це розпирало його груди гордістю і зухвальством. Він вирішив показати себе. У слушну мить він несподівано вискочив із підворіття і вкусив одного пана. Злякавшись свого геройства, він прожогом кинувся в кущі, а за його витівку поплатилися інші, невинні, які за нього потрапили на шкуродерню.

Якось поманив його кісткою один іноземець, і він вистрибом опинився біля його ніг, лизнув чобота і упокоренно, підлесливо завищав. Залишив його іноземний пан у себе на службі, прив'язав на шию номеровану висульку, наділив кличкою і почав займатись дресировкою. Бувало гукне: во іст майн гунд? *, і колишнє попівське капловухе цуценя зривається, як ошпарене, гавкне щось на зразок «Хайль Гітлер» і щодуху мчить до господаря, припадає до його ніг, лащиться, скавчить, чекає розпоряджень.

Вирядився той іноземний пан на війну людей вбивати, чужі землі плюндрувати і взяв з собою собаку. Скільки ж то було радості! Біг він поперед пана, показував йому дорогу, попереджав про небезпеку, охороняв його спокій і життя. Воєнні дороги пролягли через край, де попівське зіньське щеня побачило світ, вигодувалося і зросло. Але про це забулося. Собака перегризав горло своїм землякам, завжди хизувався закривавленими пазурями і не поступався у жорстокості навіть своєму повелителеві з племені варварів. За це йому було виявлено милість ходити без нашийника і поводитися на свій розсуд. Це ще більше розбуркало собачу гординю і зарозумілість.

Одного разу господар кував коня, аж дивиться, а собака теж ногу підставляє. Він сприйняв це як особисту образу, як неприпустиме нахабство і піддав серйозній перевірці міцність собачого хребта. Покараний зухвалець довго не міг стати на ноги і з того часу почав кульгати.

Війна закінчилася плачевно і для іноземного пана, і для собаки-прислужника. Але собаці вдалося чкурнути в закордонні кущі. Зализавши рани, собака знайшов нового хлібодавця. Треба було знімати галас, гавкати збір на нову війну, і собака ввійшов у раж. За старанність його добре годували, хвалили, навіть гладили, і в ньому знову прокинулося колишнє зухвальство. Він почав вередувати, вимагати більше, ніж собаці належить. А оногди по-панібратському впівока подивився на господаря і непристойно позіхнув.

Тоді господар вилаявся і кованим чоботом затопив собаку по голові. Злетів собака із сходів і, висолопивши язика, востаннє задригав ногами.

* * *

Як повідомляє преса, ватажок українських фашистів Степан Бандера «упокоївся в бозі». Транзит на той світ прискорили йому його давні друзі і господарі — німецькі фашисти, які знов піднімають голову в Західній Німеччині. З Мюнхена доносять, що Бандера «так нещасливо впав на сходах багатоповерхового жилого будинку», що помер, не опритомнівши навіть.

Упав на сходах... Ну, припустімо, що впав, але хто його так щиро турнув, що, впавши, він уже не встав?

З різних джерел випливає висновок, що це не що інше, як навмисне убивство, до якого приклав руку боннський міністр Оберлендер. Справа в тому, що Бандера з своїми оунівськими відщепенцями служив тривалий час під командуванням Оберлендера, що він добре знав підноготну цього гітлерівського катюги.

Тісна співдружність бандерівців з гітлерівцями на підставі спільного лиходійства щодо українського народу історично задокументована. З величезної маси матеріалів, які викривають оунівців, як вірних посіпак гітлерівських катюг і співучасників жахливих злочинів, наведемо хоча б такі.

Теперішній депутат бундестагу Пауль Леверкусен, який був свого часу таємним агентом гітлерівського вермахту, у своїй книжці «Таємна служба розвідки вермахту» свідчить, що батальйон Оберлендера «Соловей» у значній частині складався з бандерівців. Американський історик А. Даллін теж пише про тісне співробітництво Оберлендера з Бандерою: «В дні хаосу, які потім настали (після заняття Львова), стало ясно, що послідовники Бандери, як і ті з батальйону «Соловей», розгортали ініціативу в проведенні чисток і погромів».

Можна собі уявити, що це була за «ініціатива» і які були її масштаби, коли взяти до уваги, що після вступу німецько-фашистських військ у районі Львова було вбито і замучено понад 310 тисяч людей. Ось ще одна сторінка з ганебної історії кривавої бандерівщини! До тих десятків тисяч людей, яких було повішено, розстріляно в ярах, якими були закидані глибочезні колодязі, до тих, яких при допомозі оунівців вигнано на німецьку каторгу, треба додати ще десятки тисяч замордованих з волі Бандери і Оберлендера у Львові на початку війни. Знайте ж, люди, що Бандера, ховаючись за спину Оберлендера, був жорстоким катом львівського населення.

Останнім часом Оберлендер потрапив у скрутне становище. Громадськості стало відомо про його злочинну діяльність за часів гітлеризму, про те, що цей фашистський шакал, випадково уникнувши петлі, претендує на перші ролі в аденауерівському уряді, неусипно спрямовує його політику в русло фашизму. Чесні люди вимагають судити Оберлендера, як гітлерівського воєнного злочинця.

Заметушився Оберлендер, як загнаний вовк. А тут ще й Бандера, який у Мюнхені плішив спиці в розхитаному націоналістичному колесі, на очі лізе:

— А пам'ятаєте, пане міністре, 1941 рік, Львів, концтабір на цитаделі? От були часи... От тоді, пам'ятаєте, як ви розпорядились щодо полонених... Ех, коли ж то знов заспіває ваш «соловей». З вами я пішов би, як тоді...

Почав Бандера і шантажувати Оберлендера, вимагати поліпшення умов, збільшення подачок оунівській зграї: добувай гроші з гамана, не будь скнарою, ми ж один одного знаємо, я мовчу і мовчатиму, але давай готівкою, давай.

Оберлендер спочатку давав Бандері відкупного, затикав пельку подачками, а оце нещодавно дав йому такого потиличника, що той «упав на сходах» і не встав.

— То що ж, догавкався Бандера? — запитав мене селянин під час перекуру на автобусній станції.

— Виходить, що так, як ви кажете, — відповідаю. — Догавкався.

— Собача була у нього служба.

— Собача.

Занадто близько допустили фашисти Бандеру до своєї кухні. Забагато знав він про їхні чорні діла і заміри, про минуле гітлерівських прибічників і сучасне аденауерівських реваншистських однодумців. І вони вирішили усунути його з дороги. Наймит був занадто причіпливий і влізливий, господаря це дратувало. І господар позбувся наймита в любий для нього спосіб.

Бандеру підібрали під чужим порогом, зарили в яму на чужинецькій землі. Покрякало над ним націоналістичне гайвороння і розлетілося на жир, на запроданську службу. І все. І нікому той Бандера більше не потрібний. Тільки матері і батьки, тільки сироти слатимуть прокльони навіть мертвому йому за ту криваву непрощенну кривду, яку заподіяла нашому народові жорстока і навіки проклята бандерівщина. А його називатимуть у народі кривавим Бандерою.

Зрадник згниє в чужій землі, зотліє в забутті, бо він був ворогом свого народу, чужинцем у своїй нації.

Собаці — собача смерть. Це прислів'я українці склали дуже давно, але дуже влучно вміють вживати його і в наш час.

Юрій МЕЛЬНИЧУК.

* Де мій собака? (нім.).

ПОЗИЦІЯ «СОЦІАЛІСТА» ГЕЛЬМЕРА

Колишній австрійський міністр внутрішніх справ «соціаліст» Гельмер виступив проти контактів між Сходом і Заходом. Він запропонував «опустити залізну завісу» і «позбавити комуністів можливості розповсюджувати устами західних туристів пропаганду своєї «політики співіснування».

(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

perec-ua.
perec-ua.

— Опустіть завісу!..

КАМІНЬ ПІД ДВЕРИМА

По сусідству із залізничною станцією Крути розляглася величезна територія Комарівського овочесушильного заводу. Власне територія є, труба є, але диму з тієї труби не видно, як не видно роботи заводу і його продукції. Кругом мертва тиша.

Спроби порушити цю тишу бувають тільки восени. Тоді тут стоять навантажені помідорами, огірками, капустою, цибулею підводи та машини з навколишніх колгоспів.

Колгоспники насідають на заготівельника, але той приймає огірки, та й то лише ніжинські, а решта «напівфабрикатів» повертається назад.

На складі працює кілька дівчат. Одна колупає киркою закам'янілу сіль, решта миють огірки і кидають їх у бочки.

— Хіба руками багато засолиш? Та й тари невистачає, — скаржаться дівчата.

Підходить директор заводу Сергій Михайлович Поволяєв і, махнувши рукою, пояснює, що не має він ніякого відношення ні до цих огірків, ні до тих помідорів, що поїхали назад у колгосп.

Він взагалі ні до чого не має відношення, бо завод всього-навсього здає в оренду склади. У них тимчасово хазяйнують Ніжинський засолзавод і заготівельна контора райспоживспілки.

Поволяєв люб'язно запрошує нас на завод. Але не так легко скористатися з його запрошення. Двері прохідної підперті величезним каменем. Директорові доводиться добре покректати, щоб зрушити його з місця. Словом, завод охороняється на славу!

У цехах ні душі. Стоять мовчазні картоплемийки і картоплерізки, сушильні агрегати, преси та інше устаткування.

На наше мовчазне запитання директор розводить руками:

— Хто його зна, чому вони не діють, я на заводі без року тиждень.

Почали пригадувати, хто був директором до Поволяєва. Прийшли на допомогу старожили заводу, але й вони не могли перелічити всіх директорів.

З великими труднощами пощастило пригадати окремих директорів.

Виявляється, ще в 1953 році будівництвом заводу керували дві руки. Рука Олександра Сергійовича Бороди, голови Комарівської райспоживспілки, та рука бухгалтера тієї ж райспоживспілки Івана Андрійовича Маруса.

У вільний від торговельних операцій час Борода і Марус керували будівництвом і докерувалися до того, що скерували брудну воду з виробничих цехів прямісінько під хлібні склади «Заготзерна». Довелось перекеровувати і перебудовувати.

Але це ще півбіди. З огріхами і з недоробками у 1955 році завод пустили.

На торжество пуску з'їхалося безліч гостей з району і з області.

Та виявилося, що цехи оснащено застарілим устаткуванням, а потужність нового підприємства взагалі мізерна. Завод довелося зупинити.

Чернігівська облспоживспілка з дозволу Укоопспілки вирішила провести докорінну реконструкцію заводу, розширити його виробничу потужність і асигнувала на це мільйони карбованців.

— Нам потрібний потужний завод, який не тільки б сушив картоплю та цибулю, а й переробляв овочі, фрукти, ягоди, а головне, щоб засолював огірки, помідори, капусту, — виправдувалися кооператори і обіцяли збудувати додатковий потужний цех для засолювання та маринування.

Якось воно так вийшло, що першими замаринувалися і засолилися обіцянки збудувати цех.

— Хіба з Комарівки (колишнього райцентра) роздивишся, що робиться за 25 кілометрів у Крутах, — розсудили керівники району й поставили питання про призначення керівників молодого підприємства.

А тут якраз підвернувся під руку звільнений від роботи голови райради Василь Іванович Савеленко.

Колишнього голову завод не дуже захопив. Він керував заводом наскоками з райцентра, а всі справи вершив також новий бухгалтер Юхим Якович Кобазький. Справи на підприємстві не кращали, а гіршали. Якось нагодилась з Києва комісія і дала по шапці обом.

Довго думали-гадали у Чернігівській облспоживспілці, ким підсилити виробництво, і вирішили призначити директором Івана Мелентійовича Коновалова, звільненого, звичайно, не за хороші діла з поста секретаря райкому.

Новий директор почав тасувати кадри і дотасувався до того, що в області вже не знали, куди його самого «затасувати».

На щастя, Коновалов стомився тасувати і пішов на пенсію, а обласне начальство з полегшенням зітхнуло.

Проте раз є завод, мусить бути й директор. І сів на директорський стілець Степан Самійлович Ярошенко, славний тим, що не встиг пропити до цурки колгосп у селі Хороше Озеро.

— Я люблю працювати там, де водиться жива копійка, — заявив Ярошенко і, ставши директором, почав кувати оту живу копійку. Він здав в оренду заводську автомашину спекулянтам, щоб вони мали змогу спекулювати фруктами аж на далекій півночі.

А поки Ярошенко полював живу копійку і тут-таки її ще тепленьку пропивав, не дрімав і Прохоренко, новий бухгалтер, надісланий з обласного центра. Він гарячково натоптував власну кишеню державними грішми, а добре натоптавши, зник світ за очі.

Нарешті в облспоживспілці переповнилася і ця чаша терпіння. Розпрощалися і з Ярошенком.

Нещодавно облспоживспілка надіслала нового директора — вже п'ятого чи шостого.

Так уже повелося на цьому заводі, що не рік — новий директор. А поки стрибали директори через директорський стілець, на заводі розкрадалися й розбазарювалися кооперативні кошти і матеріали.

На будівництво, реконструкцію та утримання адміністрації бездіяльного заводу вбухано вже близько шести мільйонів карбованців.

Голова Чернігівської облспоживспілки Г. А. Харуба, його заступник (він же й начальник заготуправління облспоживспілки) І. А. Зленко про ці мільйони і не думають.

Коли йдеться про цей завод у Чернігівській облраді або в Укоопспілці, там іронізують:

— Це наше найбільше будівництво. Ви запитаєте, чому? Тому, що найдовше будується.

А тимчасом щоосені псуються тисячі тонн овочів.

І камінь під дверима заводу лежить досі. На душі у товаришів, яких тягне на іронію, такого каменя, на жаль, немає.

А. ЧЕРНИЧЕНКО.

КОМУ ЩО...

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

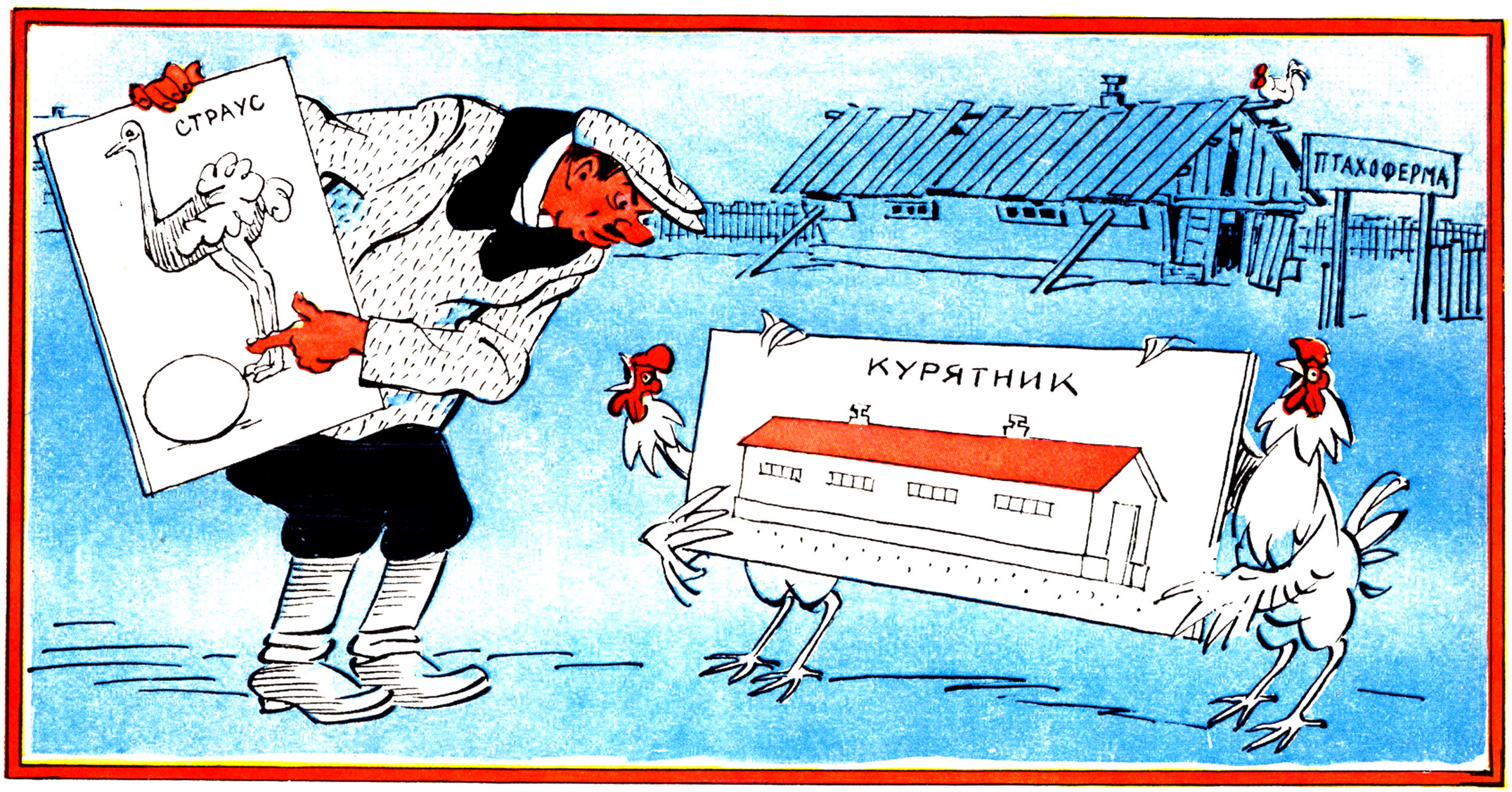

— Бачиш, які яйця в Австралії несуть!..

— А ти бачиш, яку в сусідньому колгоспі птахоферму будують!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Є ще чимало випадків легковажного ставлення до присудження вчених ступенів.

— Чого цей осел скаче?
— Радіє, що одержав диплом племінного рисака.

●

ПРО СТОВПИ ТА РАПОРТИ

Робітники харківських заводів, які проживають у селі Токарівці, Дергачівського району, мають змогу щоденно робити екскурсію в доелектричну епоху.

Сама по собі екскурсія — річ хороша.

З одного боку, цікаво подивитися, що воно за штука — гасничок. Але, з другого боку, цікавого і веселого мало, бо робити щодня такі екскурсії набридає.

І вечеряти при гасничкові набридає, і газети при гасничкові читати теж не дуже зручно.

І досада бере! Вдень з новітньою технікою справу маєш, а увечері при каганці кліпаєш очима.

Та й до повного завершення електрифікації потрібно тільки хіба що пару сот стовпів, трохи дроту і трохи ініціативи.

Між іншим, був час, коли стовпи з'явилися. Вже навіть ямки викопали, і раптом ті стовпи як корова язиком злизала.

Виявляється, що колишній голова колгоспу Колодочка, передчуваючи злиття артілі з радгоспом, стовпи ліквідував. Зникли стовпи. Є відомості, що пішли вони на будівництво його особистого гніздечка.

Вияснити, куди поділися стовпи, вдалося порівняно легко. Розшукати ініціативу голови Токарівської сільради товариша Циби та голови Дергачівської райради товариша Кулібаби було значно важче.

Ретельними дослідженнями пощастило встановити, що вся ініціатива т. Циби пішла на складання рапорту про повну електрифікацію села, а т. Кулібаба витратив свою ініціативу на відсіч атак скаржників з Токарівки.

ДИРЕКТОР-ФОКУСНИК

Що таке трансформатор?

Прилад для перетворення напруги електричного струму.

Але ж фокусника, який спритно імітує перетворення одних предметів на інші, — теж називають трансформатором.

Про такого й буде мова.

Ще у червні 1958 року радгосп імені Паризької Комуни віддав Слов'янському авторемонтному заводові (Сталінська область) свої трансформатори і електромотори. Звичайно, віддав для того, щоб їх відремонтували.

Не минуло й півроку, як у радгосп прийшов папірець, який звеселив душу: «Замовлення виконано, переказуйте гроші. Директор заводу Гончаров».

Радгоспівці швиденько гроші переказали, спорядили автомашину і гайда на Слов'янський авторемонтний. Приїхали... та з тим самим і додому поїхали, бо трансформаторів не те що не відремонтували, а так десь ловко поклали, що й знайти не змогли.

З того часу почалася гра, яку можна назвати «довга пошта». Радгосп пише, завод відписує, а трансформаторів нема...

Он який номер показав директор-трансформатор Гончаров!

Народні усмішки

ПРО ЛЕДАЧОГО СИНА

Був в одного батька син. Хлопець як хлопець, тільки ледачий дуже. До того вже заледащів, що спочатку навідріз одмовився вмиватися, потім ложку до рота підносити, а за деякий час і хліб жувати йому стало ліньки.

— Буду вмирати! — каже хлопець. — Якби хто-небудь мені розжовував, то я ще згодився б пожити. А так — ні. Везіть мене, тату, до ями!..

Тяжко було батькові, та нічого робити. Поклав він хлопця на візок, прикрив зверху рядном та й повіз. Коли це назустріч циган.

— Що везеш, чоловіче? — питає.

— Так і так, — каже батько, — син до того заледащів, що вже не хоче і хліба жувати. Везу його до ями. Каже, якби мені хто розжовував їжу, я, може, ще б пожив. Та де таке видано!..

І старий рушив далі.

— Стій! — кричить циган. — Віддай мені свого ледаря, я буду йому хліб жувати.

Батько зрадів, але в цю мить ряднина на візку заворушилась і з-під неї почувся стурбований голос:

— А ковтати хто буде?..

— А-а! — протягнув циган. — Так він у тебе вже й ковтати не хоче? Тоді вези його к бісу.

Повідомив В. А. ЧУБЕНКО
з м. Запоріжжя.

ПРОВЧИВ

Служив один конюх у пана, а пан був злючий, як тільки прийде на конюшню, завжди конюха лає. А то й поб'є.

Одного разу звелів пан запрягти — на базар їхати.

Їдуть вони з паном. Аж ось і ліс. А пан сильно боявся розбійників. От він і каже конюхові:

— Я залізу в мішок, і як хто спитає, що везеш, скажеш, що скло.

Заліз пан у мішок, конюх зав'язав його, і поїхали.

Їдуть, їдуть, а потім конюх змінив голос і кричить: «Що везеш?» Потім своїм голосом: «Скло...» А потім знову змінив голос: «Зараз побачимо!», і почав дрючком лупити по мішку. А пан сидить у мішку і все: — дзі-лінь, дзі-лі-нь-нь! — а потім і замовк. Добре його відлупцював конюх і поїхав.

А пан ледве оклигав та й питає:
— Що вже виїхали з лісу?
— Вже, — каже конюх.
— Розв'яжи, — заскиглив пан.
Конюх розв'язав та й каже:

— Дякуйте, що я не сказав, що в мішку ви. Вам би ще гірше попало!

Повідомив О. СОКОЛЕНКО.
с. В.-Северинівка, Єлисаветградківського району на Кіровоградщині.

ПОПРАВИВ

Одного разу у спеку поїхав пан на сінокіс глянути, як працюють його наймити. Недалеко була річка, і пан задумав скупатися. Роздягся, зайшов у воду і поплив.

— Дивись, — каже один наймит другому, — а наш пан плаває, як собака.

— Хіба ж можна таке казати про пана?! — відповідає другий наймит. — А поплив він, хай пливе собі до бісової матері, навіщо ти його чіпаєш.

ЯК СЕЛЯНИН КУПУВАВ ГОДИННИКА

Давно це було, ще за старих часів. Заходить один селянин до магазина, де продавалися різні годинники. Йому сподобався великий годинник-ходики. От селянин і питає.

— Пане прикажчик, а скільки коштує отой годинник?

— Один карбованець, — відповідає прикажчик.

— А дешевше не буде?
— Ні, не буде.

— Тоді я піду, — сказав селянин і рушив до дверей.

Але тут йому впав у вічі невеличкий золотий годинник, який лежав під склом. Довго дивився на нього селянин, а потім махнув рукою і рішуче промовив:

— Ну, гаразд. Прикиньте, пане прикажчик, ще оцей маленький годинник до того великого, і я заберу все за карбованець. Хай маленьким годинником Ванько грається.

Повідомив І. ГОРПИНЧЕНКО
з Лещевського лісгоспу, Ленінського району, Сталінградської області.

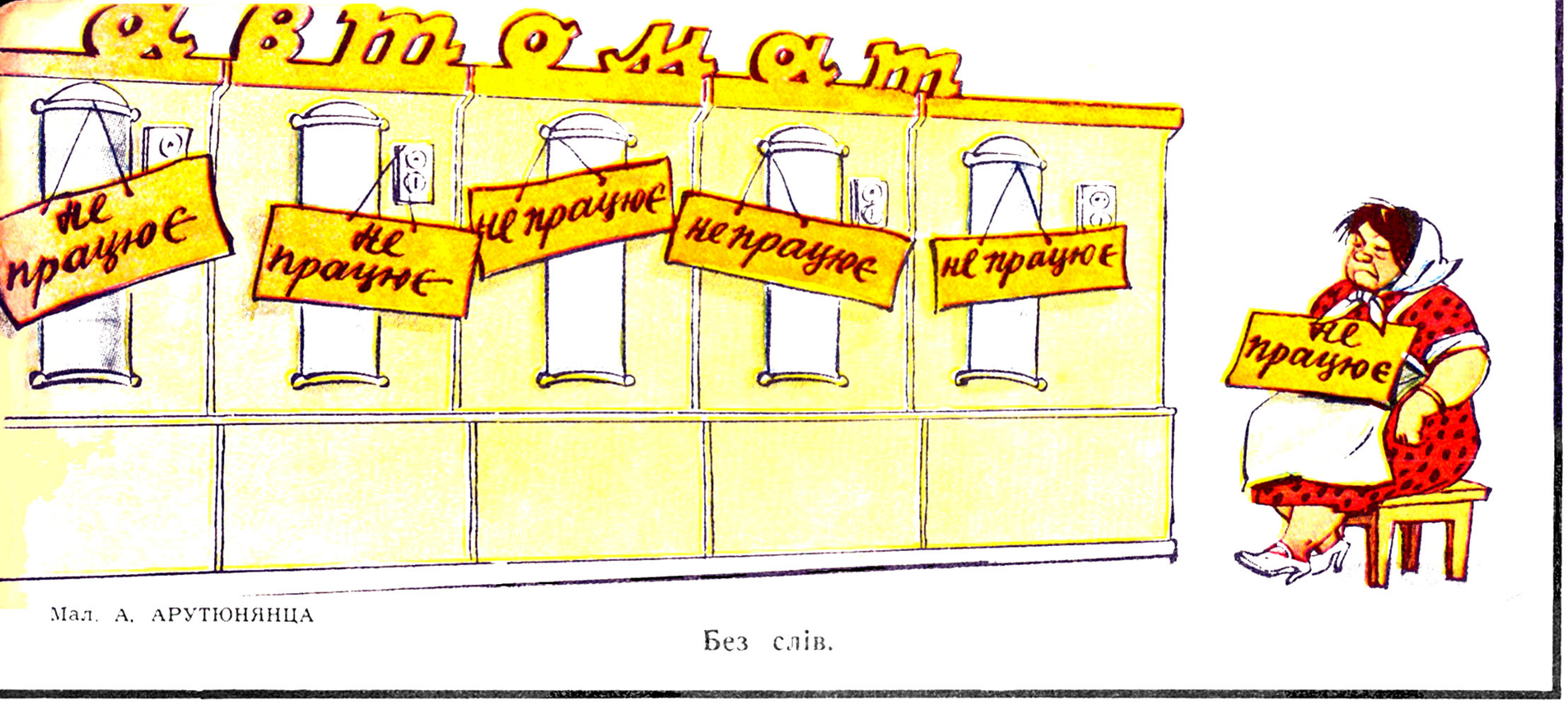

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Гуляла парочка в саду.
І раптом — хулігани!
Лишивши милу на біду,
В кущі чкурнув коханий.

Що мала дівчина робить?
Стоїть з тремтячим серцем...
Такий був ніжний друг і вмить
Сипнув у душу перцем...

Юрба негідників брудних
Пробігла по алеї.
Та ось один, останній з них
Спинився коло неї.

І хуліган з цигарки дим
Пустив у очі карі,
Образу кинув, а за тим
Хотів її ударить.

Але та дівчина була
Спортсменка непогана
І, хоч вдалась на зріст мала,
Провчила хулігана.

Схопив гарячих він лящів
І накивав п'ятами.
Тоді й коханий із кущів
Вилазить після драми.

— Чому ж ти безвість не забіг? —
Пита вона бідаху.
Сказав коханий:
— Я не міг...
Любов сильніша страху.

Михайло ТИХИЙ.

м. Лохвиця,
Полтавської області.

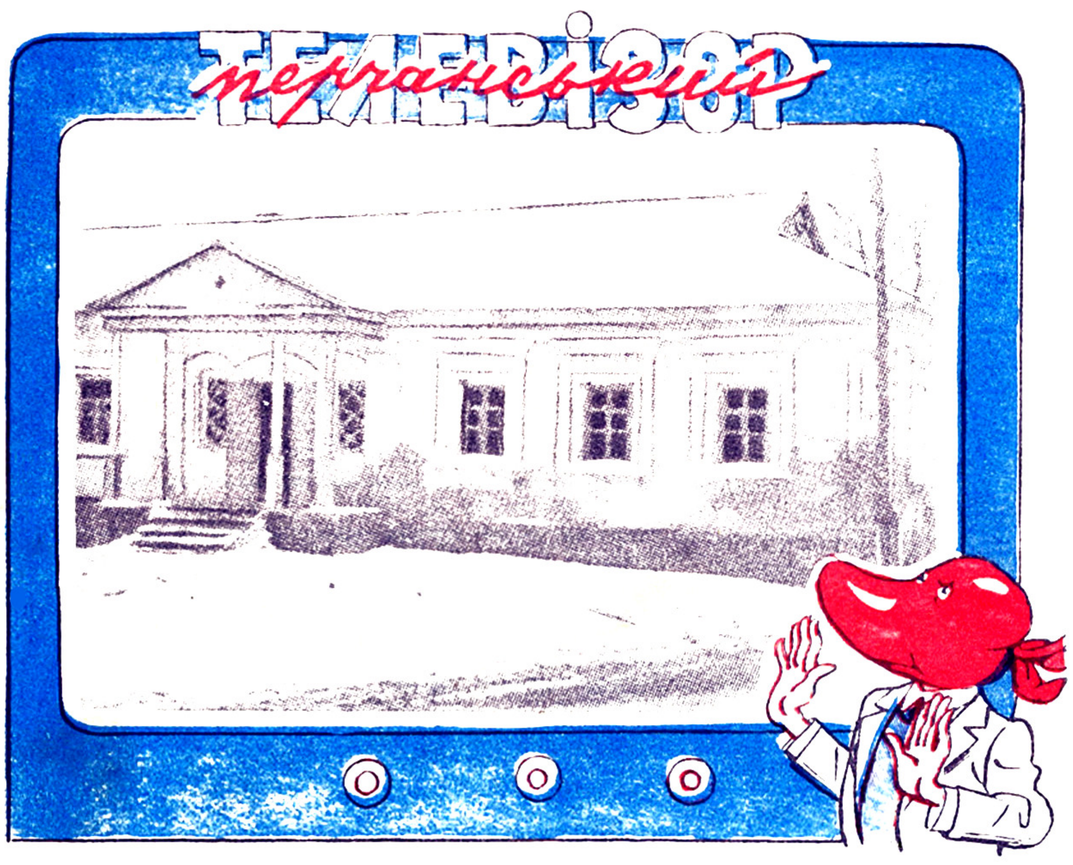

Сьогоднішню передачу ми ведемо з міста Бару, з Вінниччини.

Будинкові, який ви бачите на екрані, багато-багато літ. Якщо й не всі сто, то не набагато й менше. На меморіальній дошці написано:

«В цьому будинку
провів дитинство
письменник
М. КОЦЮБИНСЬКИЙ
1872—75 р.р.»

Нині, в 1960 році, у цьому знаменитому будинку проводять зрілі свої роки працівники Барського відділу культури.

А ріг будинку бачите який? Невже у Барі глини немає? Невже районні діячі культури і старість свою збираються проводити в такому облупленому будинкові?

Дивне-предивне оце барське ставлення до пам'яті великої, славетної людини!

МАЛЕНЬКІ БАЄЧКИ

ЗАРОЗУМІЛИЙ КВАЧ

Хвалився Квач: я ні на що не
зважу,
Кого захочу —
враз обмажу.

СИЛА ЗВИЧКИ

Не спить Сорока,
духом занепала.
Нудьгує, що за день
нікому не збрехала.

К. НАРІЖНИЙ.

с. Ковалівка,
Полтавської області.

ОБМОЛОТИЛИСЯ

Уже давненько трест по відгодівлі свиней (с. Матьково, Турківського району, Львівської області) купив молотарку. Експлуатували її всього один сезон, а потім, з «ініціативи» директора тресту т. Ривка А. Ю., молотарку розтягли по частинах. Така доля спіткала й інші механізми.

Молотили рік. А нині
Розмістились
на машині
Непрошені гості:
Горобчики в'ються,
В молотарці
гнізда мостять,
З хазяїв сміються.

К. ЮР.

Мал. Л. БОЙКА

В ГНАТА РОДИЧІВ БАГАТО

Пригадуються рядки невідомого автора:

«В Гната родичів багато,
Всі, як тата, люблять Гната,
Бо рідню він всю, що мав,
Біля себе влаштував».

Та отой Гнат не хто інший, як Петро Кузьмич Скотников — начальник відділу зв'язку тресту «Жовтеньвугілля».

Не як-небудь «влаштував» він біля себе рідного брата (шофера), а на посаду техніка зв'язку з зарплатою 980 крб. на місяць. А що той у новій для нього справі нічого не петрає — відрядив його на курси до Києва. Доки брат у столиці розуму набирався, його місце посіла дружина Скотникова — Параска Якимівна.

— А ми що, у бога теля з'їли? — вигукнув підлеглий Скотникова — начальник вузла зв'язку Скрипка та й собі рідну дружину на вузлі влаштував і теж техніком зв'язку.

Тепер дві дружини у тресті зв'язок підтримують: Параска Скотникова та Любов Скрипка. В усіх питаннях роботи відділу зв'язку тресту першу скрипку грають. Так грають, що сам заступник керуючого трестом т. Владимиров досі жодної фальші не виявив.

А він же, кажуть, не тугий на вухо!

І СУД ЙОГО НЕ БЕРЕ...

— І в кого ти такий спритний вдався? — не раз запитували керівники Макарівського району на Київщині Миколу Антоновича Щербину.

А Микола Антонович справді дива витворяв.

Упіймав якось його інспектор держконтролю за руку: підвищував Микола Антонович ціни на товари, обважував та обраховував покупців.

— Не місце у торговельній мережі шахраєві! — закричав голова райспоживспілки т. Іващенко та й потурив Щербину... завідувати магазином галантерейних товарів.

І сидів би Щербина на галантереї не знати доки, та знову липучі руки підвели. Аж ногами затупотіли керівники райспоживспілки, довідавшись про нові злочини шахрая.

— Геть з очей! У відпустку його!..

Цілий місяць сумлінно випікав свої гріхи під палючим південним сонцем Микола Антонович, у морській водиці очищався. А коли очистився, виринув знову перед гнівні очі начальства.

Цього разу призначили його завідувати магазином господарських товарів. А коли побачили, що й очищення не допомогло,—вирішили остаточно, що місце Миколі Антоновичу не в торгівлі, а на лаві підсудних.

Та сталося несподіване. Ніхто його не судив і ні на яку лаву він не сідав. А сів знову торгувати. От і спробуйте Миколу Антоновича кинути тепер так, щоб він не вивернувся, коли його й суд не бере!

— Що буде на обід? А це — секрет.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ніяк не второпаю, де поділася чарка...

ПИТАЙ — ВІДПОВІДАЄМО

У якому місті на земній кулі найбільше електростанцій?

У місті Глухові на Сумщині. Там їх аж п'ятдесят! Тут кожне підприємство воздвигло електростанцію. Деякі станції мають потужність кишенькового ліхтарика, а є й такі, що можуть три електролампочки нагріти. І кожен власник такого енерговузла лише сам собі світить.

Не дивно, що всі глухівчани в один голос співають одну й ту ж пісню: «Ой ти, ніченька, нічка темная...»

Не чути лише голосів завідуючого міськкомунгоспом т. Тарабара і начальника «Водосвітла» т. Болгара. Скільки їм не говорять, що треба дати якийсь лад електрогосподарству міста, вони ані пари з уст!

* * *

Чому в місті Харкові на маршруті Червоноармійська — Новоселівка вдень курсують три автобуси, а вранці та ввечері, коли людям треба і на роботу прибути і з роботи повернутися, тільки один?

Та лише тому, що працівники міськавтоуправління дуже спати люблять. Вранці вони сплять, увечері дрімають, а вже вдень — будь ласка — провезуть з вітерцем!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що за непристойну поведінку і побутовий розклад колишньому директорові Ушицького торфопідприємства Петриковцю М. С. було оголошено чо партійній лінії сувору догану і знято його з роботи. Однак і після цього, працюючи директором Олевського торфопідприємства, Петриковець не змінив своєї поведінки.

Як повідомив завідуючий промислово-транспортним відділом Житомирського обкому КП України т. Толубко, при перевірці факти, наведені в листі, повністю ствердились. Олевський райком партії виключив Петриковця з членів КПРС.

★ З Ізмаїльського родильного будинку написали Перцеві про те, що окремі працівники цього будинку розкрадають державні гроші.

На прохання редакції, прокуратура Одеської області розслідувала цю справу і повідомила, що факти відповідають дійсності. Народний суд розглянув цю справу і засудив старшого бухгалтера родильного будинку Лугину до 5 років, старшу медсестру Ряпову до 4 років позбавлення волі, а головного лікаря Коган до 1 року поправно-трудових робіт.

★ У листі, що надійшов до редакції з колгоспу «Росія» (Барський район, Вінницької області), повідомлялося про незадовільну роботу дитячих ясел та про відставання будівництва громадських і господарських приміщень тощо.

Бюро Барського райкому партії перевірило листа і за незадовільну роботу дитячих ясел оголосило голові колгоспу Уличу сувору догану. Бюро райкому запропонувало у найближчий час усунути відставання в будівництві і вжити заходів до піднесення продуктивності тваринництва. За безпринципність та самоусунення від контролю над господарською діяльністю колгоспу, за запущеність політмасової роботи в колгоспі секретаря партійної організації Філіппова з цієї роботи знято.

Шановний перче!

Чи доводилося тобі приколювати папір канцелярськими кнопками Дніпропетровського заводу «Емальпосуд»?

Одверто кажучи, дуже весела робота!

Натискуєш на одну кнопку — зламалася ніжка. Натискуєш на другу — те ж саме. Сто кнопок у коробці, й усі сто «на ноги падають». А щоб щось приколоти — куди там! Дуже вже рахітичними їх у Дніпропетровську на світ пустили.

Візьми, Перче, «на прикол» бракоробів з заводу «Емальпосуд»!

М. БІЛАШУК.

Ковельський район, Волинської області.

А відклади на якийсь час свої справи та заглянь на станцію Біла Церква. Для чого? Побачиш, як тут за останнім словом техніки цукор у вагони навантажують.

Оце візьме робітник стокілограмовий мішок на плечі та й гайда по хиткій дошці у вагон. Іде та добрим словом декого згадує. За ним другий вантажник іде і теж на слова не скупиться, бо не дуже солодко мішки з цукром на собі тягати.

А потім подивишся на транспортери і штабелеукладники, які у дальньому кутку вантажного двору стоять. Три роки минає, як вони у бур'янах ховаються.

Побачиш також, як цистерни простоюють, і тільки тому, що нема електромотора біля насоса, який патоку перекачує.

Київський цукротрест багато паперів про ті навантажувальні механізми написав. Він усе писав та пропонував директорові Городище-Пустоварівського цукрозаводу т. Марковичу і директорові Січневого цукрозаводу т. Чорному транспортери і насос в роботу включити. Але ж Маркович і Чорний папери читали і справно під сукно їх складали.

А порадь, Перче, керуючому Київським цукротрестом т. Санову Миколі Михайловичу, щоб він більше паперів не писав. Нехай краще скаже отим директорам слово тепле, та таке, щоб після нього усі механізми закрутилися-завертілися.

П. МОНАСТИРСЬКИЙ, начальник станції.

Київська область.

Як ти знаєш, цукрозаводи без вапнякового каменю працювати не можуть. Наш Перегонівський цукрокомбінат одержує це добро з Рудницьких розробок. Недавно розробки надіслали нам кілька вагонів своєї продукції, і в тих вагонах — майже половина сміття. А щоб ми не дуже дивувались і обурювались, поставщик у накладних так і написав: «сміття 30%». Це значить: запрягайся, паровозе, набирайся сили та й тарабань на сотні кілометрів вагони з сміттям!

Добре, Перче, що з Рудницьких розробок сміття вимітають. Але навіщо ж його так далеко возити і так дорого за перевезення платити?

Н. ШАРУТЕНКО.

Кіровоградська область.

Ні, Перче, у нас, у Бердичеві, не так, як по деяких інших містах. У нас пасажирам автобусів не доводиться питати у кожного зустрічного, де зупинка. У нас зупинки мають спеціальні таблички. У нас ті таблички не десь там (як у тебе в Києві) угорі на дроті гойдаються. Ні! У нас їх прикріплено до дерев. І не будь-як прикріплено, а добрячими цвяхами прибито. А під табличками такими ж цвяхами до дерев навіки прибиті ще й дошки з розписом руху автобусів.

Он як у нас, у Бердичеві, дбають про автобусних пасажирів! Жаль тільки, що ми не знаємо, хто це так про нас дбає: чи завідуючий комунгоспом т. Фарберов, чи начальник контори благоустрою т. Климентюк, чи начальник автобусної станції т. Месіс. Дуже жаль. А то можна було б ще й їхніми портретами у важких дубових рамах прикрасити автобусні зупинки.

Дерева і їх витримають!

м. Бердичів

В. ГРИГОР'ЄВ.

Ну й загадку загадали нам керівники Подільського райпромкомбінату № 2 міста Києва.

Придбали ми оце коробку рейсфедерів їхнього виробництва. На коробці етикетка, а на етикетці напис: 1-й сорт!

Спробували ми тим «першим сортом» креслити та й такий зробили висновок. помилилися керівники Подільського райпромкомбінату № 2.

1) У тому помилилися, що на етикетці «перший сорт» написали.

2) У тому, що рейсфедери ті в продаж викинули. Бо треба було — на смітник!

Порадь їм, Перче, доки ще є час, виправити помилку.

П. ЮРЧЕНКО.

Є у нас у Маньківцях такий собі їден — Василь Іванович Джос. Здоровий він, як бик, а працею обтяжувати себе не любить, живе на утриманні дружини. Їсть, п'є та байдики б'є... А коли надокучить, лізе битися з кожним стрічним. День і ніч тероризує він мешканців села. Оце недавно вдерся на територію дитячого санаторію і з сокирою в руках накинувся на лікаря Авдієнка. Ледве пощастило вгамувати хулігана. А коли дійшло до того, щоб передати його міліції, голова сільради т. Авер'янов запротестував. Мовляв, шкода людини... Це ж він тільки напідпитку такий буйний...

Надзвичайну жалість до п'яндиги виявили керівники сільради і тоді, коли надійшло повідомлення, що Джоса розшукують як злісного неплатника аліментів. Сільрада й цього разу відповіла. що В. І. Джос «невідомо куди вибув».

Такі добросерді люди сидять у нас в сільраді. Проте, думають люди, наскочить коли небудь і голова сільради на кулак цього відгодованого нероби.

Якої він тоді заспіває?!

Т. ГРУША.

Барський район, Вінницької області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83 Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (420) (на украинском языке). Підписано до друку 18. XII. 1959 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 23387. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6659. Тираж 250 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО
Текст П. ГЛАЗОВОГО

Є в Гаврила дядько Сила...

1. Хто такий Товкач Гаврило?
Лагідненький Здоровило.

2. Є в Гаврила рідний дядько,
Добрий Сила Верхоглядько.

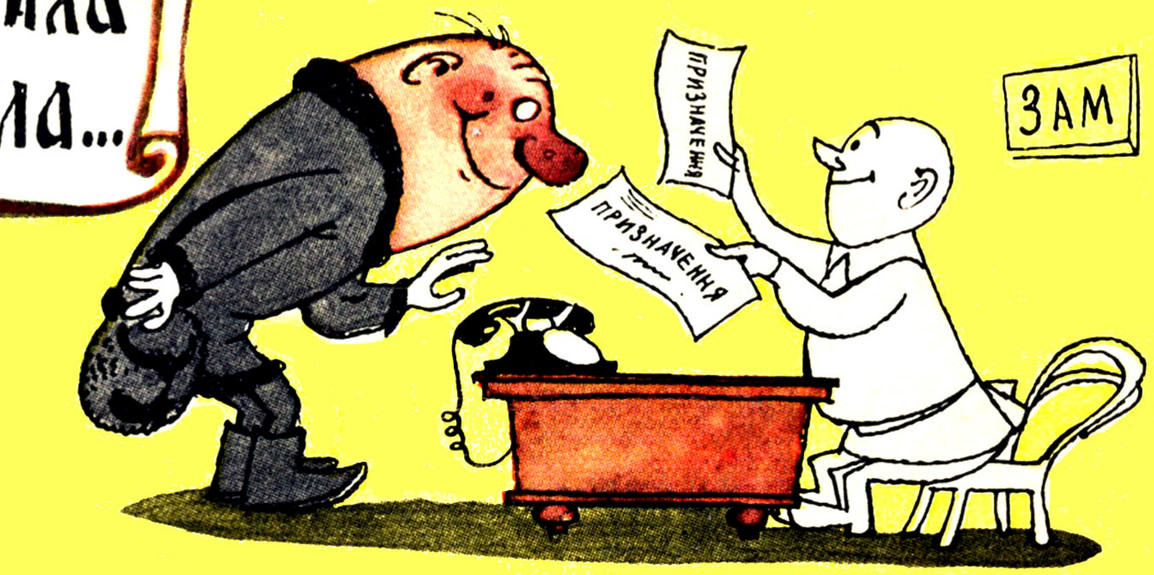

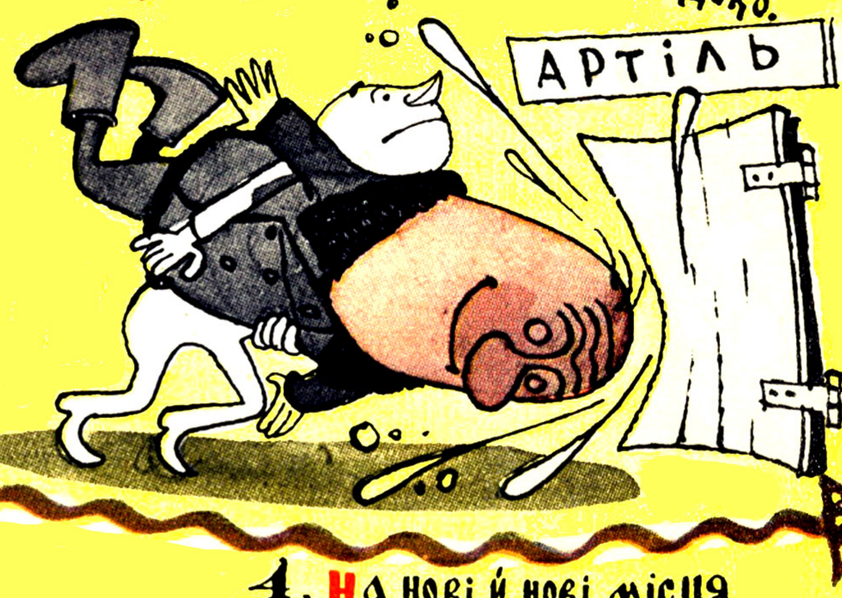

3. Ах, як палко любить Сила
Недотрепного Гаврила!

4. На нові й нові місця
Висуває без кінця.

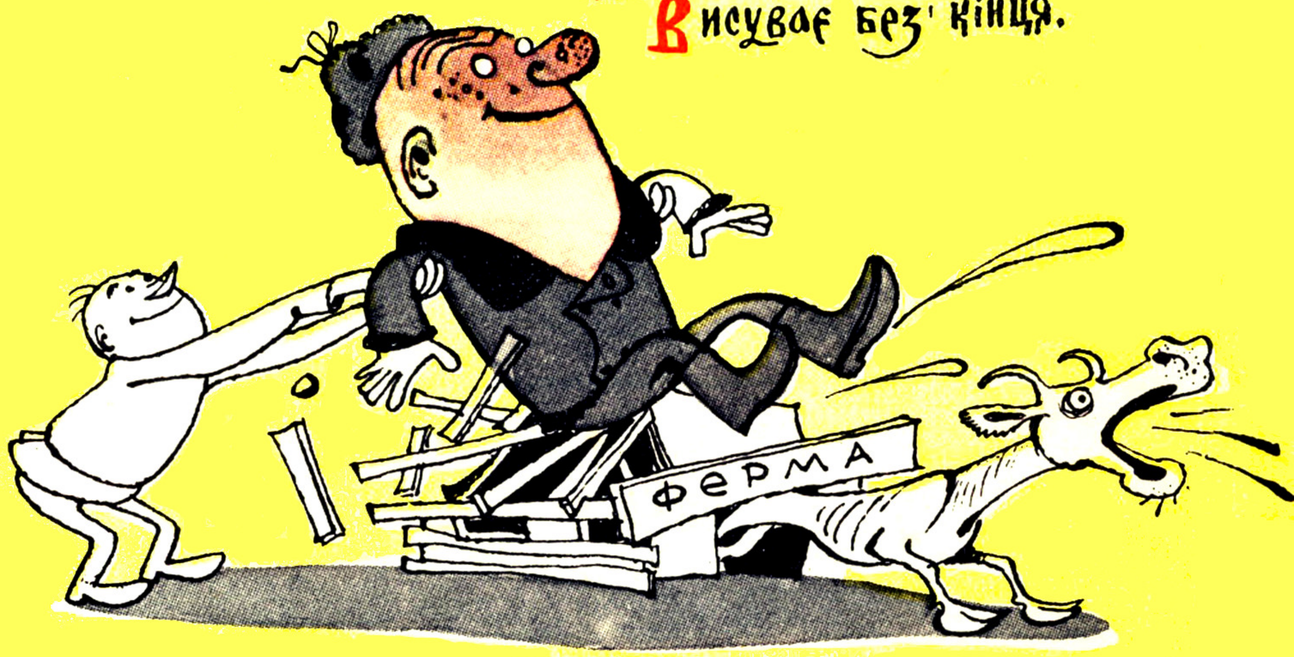

5. Висува, перекида...

6. Куди кинь — там біда.

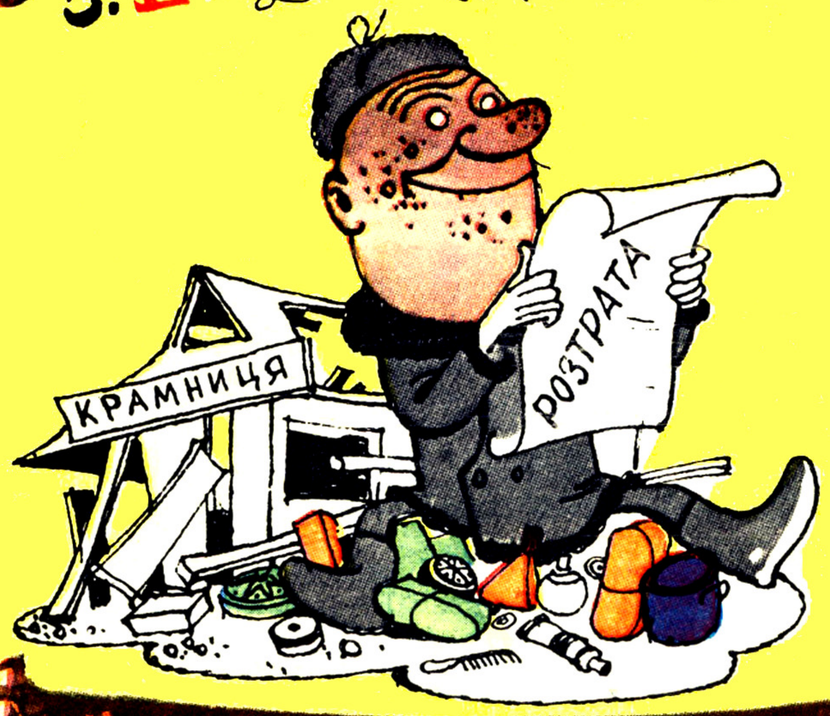

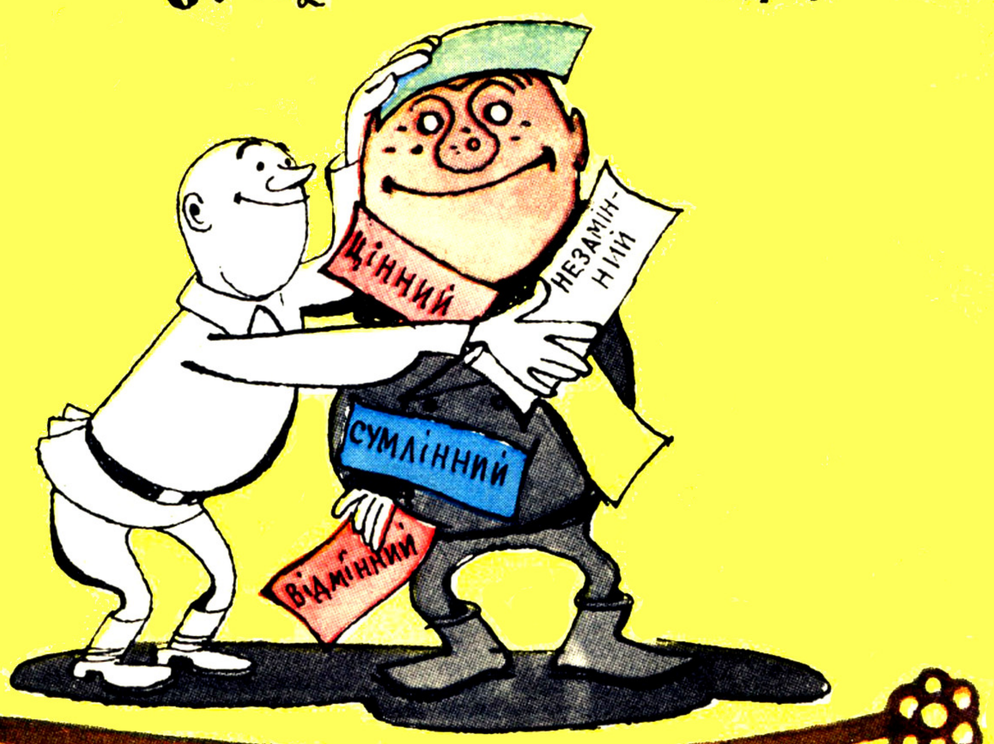

7. Що ви візьмете з Гаврила?

8. Тут в усьому винен Сила.
Всі ці біди чинить дядько —
Добрий Сила Верхоглядько.